

spørger: Hvad er det nu for noget? Jeg kan imidlertid garantere for, at alle landets garnisonskommandanter og deres ansatte gør deres yderste for at leve op til CFE-traktaten. En inspektion ved en garnison er hårdt, men positivt arbejde. Det er min klare opfattelse, at både de inspicerede og de, der inspicerer, virkelig får udbytte til gavn for freden.

Jeg har også prøvet at være vært for en aktivitet inden for Wientraktatens område. Jeg kan garantere alle her i Tinget for, at alle deltagere fik lært noget – ikke af mig, men bl.a. af vore værnepligtige og de øvrige soldater, der med typisk dansk naturlighed fik sat demokrati, menneskerettigheder, tillid og sikkerhed ind i en forståelig ramme. Det er jeg enig i.

OSCE yder et stort bidrag. Jeg er enig med Venstres ordfører om, at feltmissionerne gør underværker. Og jeg må som tidligere officer stryge baretten i respekt for deres indsats.

Så kan vi diskutere: Kan OSCE erstattes af en anden organisation? Her er svaret: Nej, det kan den ikke. Men der er behov for, at de forskellige organisationer supplerer hinanden på en koordineret måde, så vi undgår overlap og opnår maksimal udnyttelse af ressourcerne.

Afslutningsvis til ministeren: Det er ikke så ringe en redegørelse endda.

Kl. 13.30

#### **Første næstformand (Svend Auken):**

Vi siger tak til ordføreren. Og så går vi videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er hr. Morten Messerschmidt.

#### **Morten Messerschmidt (DF):**

Jeg tror, at det er symptomatisk med hensyn til organisationen OSCE, at hvis man går ud på gaden og spørger et udsnit af den danske befolkning, hvad OSCE egentlig laver og beskæftiger sig med, og hvad pengene bruges til, så vil det være meget få mennesker, der egentlig vil være i stand til at give et fyldestgørende svar. Jeg tror, at OSCE er omgærdet af en vis aura, som gør, at det næppe er ret mange, der beskæftiger sig med organisationen i dybden.

Jeg synes egentlig, at den her datodebat, som er forårsaget af de tidligere ordførere og spørger, vidner meget godt om den lidt tågede tilstand, som OSCE befinder sig i. For så vidt jeg erindrer, var det helt tilbage i november sidste år, at rapporten kom frem, godt nok i klassificeret forstand, men i hvert fald så vi medlemmer af OSCE's Parlamentariske Forsamling fik ad-

gang til den. At der så pludselig kan opstå en debat om, at det først skulle være nu, vi havde adgang til den, virker noget besynderligt.

Men på trods af at OSCE måske ikke er det mest folkelige organ, det organ, der har den største opmærksomhed i pressen, er der naturligvis ingen tvivl om, at de emneområder, som OSCE beskæftiger sig med, de ting, som OSCE diskuterer, er af meget stor relevans. Det er klart, at ting som terrorbekæmpelse, bekæmpelse af illegal våbenhandel, våbensmugling, spørgsmål om retssystemer, spørgsmål om demokrati, menneskerettigheder, trafficking, er helt centrale spørgsmål, som nødvendigvis må have et internationalt islæt, som nødvendigvis må finde sine løsninger i internationale fora, fordi de her modbydelige sager og kriminelle handlinger jo netop foregår over meget store strækninger.

Der er da heller ingen tvivl om, at en lang række forskellige organisationer tager de her ting meget alvorligt. I næste uge har Europarådet en samling i Strasbourg, hvor en række af de her ting netop er på dagsordenen. Og vi ved, hvordan FN både i Sikkerhedsrådet og i sin parlamentariske forsamling og i andre komiteer også arbejder med de her sager. Man må jo altså spørge, hvor mange organer der skal til for at kunne løse de her problemer, og om ikke man i virkeligheden burde fokusere arbejdskraften på nogle enklere eller på nogle færre organer.

Når det så er sagt, vil jeg pege på to forhold, som klart udgør en fordel for OSCE. Der er først medlemskredsen. Jeg tror, det var den socialdemokratiske ordfører, som tidligere var inde på, at medlemskredsen i OSCE er noget ganske særligt sammenlignet med eksempelvis Europarådet. For det er jo sådan, at en lang række østkaukasiske lande er med i kredsen af OSCE-landene, lige så vel som samarbejdet strækker sig over Atlanterhavet. Og det er noget ganske særegent, som er godt.

Det er klart, at vi har en stor interesse i at holde de her lande sammen, særlig i en tid, hvor vi jo oplever, at Rusland udøver en større og større pression, forsøger politisk at presse sig ind i flere og flere lande i Østeuropa. Og der er det klart, at vi i Vesten har en interesse i at fastholde et organ, der kan have en fast og kontinuerlig dialog med de lande i Øst, som uvægerlig er under meget stort pres fra Moskva, det være sig både politisk og sandelig også økonomisk. Vi ved, at Rusland forsøger at trænge sig ind, at gøre sig lækker over for en lang række lande, og vi må ind-